

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 346/2020-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. júla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Milanom Kuzmom, advokátom Advokátskej kancelárie JUDr. Katunský, JUDr. Kuzma a spol., Floriánska 16, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 16 ods. 2, čl. 19 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 3 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Ilava pri použití donucovacích prostriedkov proti [REDACTED] 22. októbra 2014, uznesením prokurátora Krajskej prokuratúry v Trenčíne č. k. 3 Kv 9/19/3300-13 z 20. marca 2019 v spojení s uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trenčín, odboru kriminálnej polície ČVS: ORP-1049/1-VYS-TN-2014 z 11. januára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, skutkový stav a argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. mája 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného JUDr. Milanom Kuzmom, advokátom Advokátskej kancelárie JUDr. Katunský, JUDr. Kuzma a spol., Floriánska 16, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 16 ods. 2, čl. 19 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 3 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Ilava (ďalej len „ústav“) pri použití donucovacích prostriedkov proti sťažovateľovi 22. októbra 2014, uznesením prokurátora Krajskej prokuratúry v Trenčíne (ďalej len „prokurátor“) č. k. 3 Kv 9/19/3300-13 z 20. marca 2019 (ďalej aj „rozhodnutie prokurátora“) v spojení s uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trenčín, odboru kriminálnej polície (ďalej len „policajt“) ČVS: ORP-1049/1-VYS-TN-2014 z 11. januára 2019 (ďalej aj „rozhodnutie policajta“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ mal byť 22. októbra 2014 v ústave fyzicky napadnutý a zbitý príslušníkmi Zboru väzenskej a justičnej stráže (ďalej len „príslušníci zboru“) a boli mu spôsobené závažné zranenia, ktorých následky pociťuje dodnes. Sťažovateľ počas útoku utrpel otras mozgu a viacnásobné zlomeniny tvárových kostí, pričom bol hospitalizovaný na chirurgickom oddelení – väzenskej časti ústavu v čase od 22. októbra 2014 do 28. októbra 2014. Sťažovateľ adresoval verejnej ochrankyni práv podnet, v ktorom namietol postup príslušníkov zboru v súvislosti s útokom proti svojej osobe, a verejná ochrankyňa práv po prešetrení veci vydala upovedomenie o výsledkoch vybavenia podnetu a prijatých opatreniach č. 2668/2016/VOP z 11. septembra 2017, v ktorom skonštatovala, že konaním ústavu bol porušený

čl. 3 dohovoru a čl. 16 ods. 2 ústavy, keďže ústav dôveryhodne ani presvedčivo nepreukázal, že donucovacie prostriedky použité proti sťažovateľovi 22. októbra 2014 boli použité len v nevyhnutnej a primeranej miere. Sťažovateľ adresoval 5. marca 2018 Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky trestné oznámenie na príslušníkov zboru v ústave pre podozrenie zo zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), b), ods. 3 písm. a) v spojení so zločinom ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom v čase skutku (ďalej len „Trestný zákon“). Na základe opatrenia Okresnej prokuratúry Trenčín z 13. apríla 2018 bolo začaté trestné stíhanie vo veci prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, ktoré bolo uznesením policajta ČVS: ORP-1049/1-VYS-TN-2014 z 11. januára 2019 zastavené z dôvodu podľa § 215 ods. 1 písm. b) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), teda z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Uznesením prokurátora č. k. 3 Kv 9/19/3300-13 z 20. marca 2019 bola podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažovateľom podaná sťažnosť proti uzneseniu policajta ČVS: ORP-1049/1-VYS-TN-2014 z 11. januára 2019 zamietnutá ako nedôvodná.

3. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti napadol právne závery, ku ktorým dospeli orgány činné v trestnom konaní, a zhrnul, že *„Postup orgánov ústavu v Ilave, polície a prokuratúry vo svojom súhrne nebol taký, aby reálne smeroval k odhaleniu páchatel'ov trestného činu a ich postavenie pred všeobecný súd.“*. Poukázal na to, že *„Právny poriadok Slovenskej republiky neumožňuje postih páchatel'ov bez toho, aby bol realizovaný postup predpokladaný čl. 17 ods. 2 Ústavy, ktorý predpokladá stíhanie páchatel'ov trestného činu z dôvodu a spôsobom ustanoveným zákonom. Podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku je prokurátor oprávnený dávať závažné pokyny na vyšetrowanie trestných činov, ako aj zrušovať nezákonné alebo neopodstatnené rozhodnutia vyšetrowateľov a policajných orgánov. Povinnosťou prokuratúry je v rozsahu svojej pôsobnosti vo verejnom záujme vykonávať opatrenia na predchádzanie porušenia zákonnosti, na zistenie a odstránenie porušenia zákonnosti, na obnovu porušených práv a vyvodenie zodpovednosti*

za ich porušenie. Nezabezpečenie účinného vyšetrenia tvrdeného porušenia absolútneho práva sťažovateľa (nebyť podrobený zlému zaobchádzaniu) znamená napokon aj neposkytnutie mu inej právnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru zo strany orgánov polície a prokuratúry a porušenie základného práva sťažovateľa podľa tohto ustanovenia (primerane: III ÚS 70/01)“. Jadrom argumentácie sťažovateľa v podanej ústavnej sťažnosti je teda poukaz na nedostatky v skutkových zistenia a vo vykonanom dokazovaní orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku čoho tak nedošlo k zabezpečeniu nielen účinného vyšetovania podozrenia zo spáchania trestného činu, ale aj nedostatočnej ochrane sťažovateľa pred neľudským zaobchádzaním a mučením v zmysle označených základných práv podľa čl. 16 ods. 2 a čl. 19 ústavy a v konečnom dôsledku aj k odňatiu inej právnej ochrany v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1 dohovoru.

3.1 V konkrétnostiach poukázal na jednotlivé nedostatky v skutkových zisteniach, ako napríklad „(i) Svedkovia [REDAKOVANÉ] tvrdili, že sťažovateľ poškodzoval majetok ústavu Ilava a mal v ruke nožnice a chcel napadnúť [REDAKOVANÉ]. Verejná ochrankyňa práv zistila, že kamerový záznam z použitia donucovacích prostriedkov príslušníkmi zboru v Ilave už neexistuje. Taktiež neexistuje žiadna zápisnica o poškodzovaní majetku ústavu Ilava sťažovateľom z 22.10.2014, (ii) Pokiaľ ide o znalecký posudok č. 76/2018 z 16.07.2018 znalca MUDr. Jaroslava Ridoška PhD., MBA, tomuto možno vytknúť viacero nedostatkov. Znalec mal k dispozícii časť vyšetrovacieho spisu, časť zdravotnej dokumentácie sťažovateľa a vec zrejme konzultoval s vedúcou sestrou ústavu [REDAKOVANÉ]. Ostalo bez vysvetlenia, prečo znalec reinicioval osobné vyšetrenie sťažovateľa a prečo sa uspokojil len s výpisom zo zdravotnej dokumentácie sťažovateľa namiesto toho, aby vyžiadal kompletnú zdravotnú dokumentáciu. Za týchto okolností považujeme závery znaleckého posudku za neobjektívne, značne tendenčné a nejasné. Zranenia sťažovateľa boli totiž príliš početné na to, aby si ich spôsobil sám. Sťažovateľ nebol pod vplyvom liekov alebo iných látok a pud sebazáchovy by mu nedovolil opakovane udierať hlavu o stenu alebo o mreže. Otázkou je, prečo by sťažovateľ takto konal?“, ako aj rozpory vo výpovediach svedkov «(i) Svedok [REDAKOVANÉ] uviedol, že zdravotná sestra alebo príslušník zboru mu mali povedať, že sťažovateľ mal návštevu, kde mu jeho brat oznámil, že predali rodičovský dom a jeho mali vydediť. Následne

sťažovateľ ukončil návštevu, nechal sa odvieť na celu, túto začal demolovať a búchať si hlavu o stenu a mreže. Oproti tomu svedok [REDAKOVANÉ] do zápisnice z 23.05.2018 uviedol, že sťažovateľov brat odmietal spolupracovať pri vstupnej prehliadke pred návštevou vo väznici. Sťažovateľ bol nahnevany preto, lebo mu povedal jeho brat, že sa k nemu správali zle pri vstupe do väznice. Tento dôvod uviedol aj sťažovateľ do zápisnice dňa 03.05.2018. Ako je zrejmé, príslušník zboru zavádzal lekára [REDAKOVANÉ] o dôvode a príčine celého tohto konfliktu, (ii) [REDAKOVANÉ] do úradného záznamu zo dňa 22.10.2014 napísali, že sťažovateľ nemal na rukách putá a následne bol spacificovaný, na čo mu boli založené putá za chrbtom a bol predvedený k ústavnému lekárovi. Oproti tomu lekár [REDAKOVANÉ] uviedol, že sťažovateľa dovedli v putách, tieto mal vpredu na rukách, (zápisnica zo dňa 22.05.2018, str. 4). Sťažovateľ opakovane tvrdil, že putá mal založené vpredu na rukách a to od návštevy až po predvedenie k lekárovi, teda aj v čase „zákroku“ (zápisnica z 03.05.2018, str. 17) a na cele mu ani neboli sňaté z rúk. Sťažovateľ tvrdí, že príslušníci zboru v ústave Ilava úmyselne nepredložili kamerové záznamy z kritického času, pretože by bolo zrejmé, kedy boli sťažovateľovi založené a sňaté putá a či mal ruky spútané vpredu alebo vzadu. Pokiaľ by sa preukázalo, že sťažovateľovi po umiestnení na celu neboli sňaté putá (tak, ako to on tvrdí) potom by sa tvrdenia [REDAKOVANÉ] ukázali ako absolútne nepravdivé. Zrejme toto bol dôvod, prečo ústav Ilava tvrdí, že kamerové záznamy nemá k dispozícii pre odstup času.».

4. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Konaním Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby v Ilave bolo porušené základné právo [REDAKOVANÉ] nebyť podrobený neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu podľa čl. 16 ods. 2 a čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nakoľko Ústava na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby v Ilave nepreukázal, že donucovacie prostriedky použité voči [REDAKOVANÉ] dňa 22.10.2014 boli použité len v nevyhnutnej a primeranej miere.“

2. Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Trenčíne v konaní vedenom pod ČVS: ORP- 1049/1-VYS-TN-2014 a jeho uznesením zo dňa 11.01.2019, ktorý spočíval v nezabezpečení účinného úradného vyšetrenia neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania s [REDAKOVANÉ] zo strany Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby v Ilave dňa 22.10.2014 porušilo základné práva [REDAKOVANÉ] nebyť podrobený neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu podľa čl. 16 ods. 2 a čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. Krajská prokuratúra Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 3Kv9/19/330 a jej uznesením zo dňa 20.03.2019, ktorý spočíval v nezabezpečení účinného úradného vyšetrenia neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania s [REDAKOVANÉ] zo strany [REDAKOVANÉ] dňa 22.10.2014 porušila základné práva [REDAKOVANÉ] nebyť podrobený neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu podľa čl. 16 ods. 2 a čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

4. Uznesenie Krajskej prokuratúry Trenčín sp. zn. 3Kv9/19/3300-13 zo dňa 20.03.2019 zrušuje a vec vracia Krajskej prokuratúre Trenčín na ďalšie konanie.

5. [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 15 000 Eur, ktoré je Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby v Ilave povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

6. [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 3 000 Eur, ktoré je Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Trenčín povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

7. [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 5 000 Eur, ktoré je Krajská prokuratúra Trenčín povinná vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

8. [REDACTED] priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré je Krajská prokuratúra Trenčín povinná vyplatiť na účet advokáta JUDr. Milana Kuzmu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Právomoc ústavného súdu

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

9. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrh na začatie konania neodmietne alebo ho nezamietne podľa § 57, prijme ho na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

13. Vec sťažovateľa bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Liborovi Duřovi a v zmysle čl. II bodov 3 a 5 rozvrhu práce bola predbežne prejednaná vo štvrtom senáte ústavného súdu v zložení Miroslav Duriř (predseda senátu) a sudcovia Ladislav Duditř a Libor Duřa.

III.

Referenčné právne normy

14. Podľa čl. 16 ods. 2 ústavy nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu. Podľa čl. 19 ods. 1 ústavy každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho

práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 3 dohovoru nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestaniu. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

16. Podľa § 185 ods. 1 Trestného poriadku opravným prostriedkom proti uzneseniu je sťažnosť. Podľa § 185 ods. 2 Trestného poriadku sťažnosťou možno napadnúť každé uznesenie policajta okrem uznesenia o začatí trestného stíhania. Uznesenie súdu alebo prokurátora možno sťažnosťou napadnúť len v tých prípadoch, v ktorých to zákon výslovne pripúšťa, a ak rozhoduje vo veci v prvom stupni.

16.1 Podľa § 193 ods. 1 Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak

a) nie je prípustná,

b) bola podaná oneskorene, neoprávnenou osobou, osobou, ktorá sa jej výslovne vzdala alebo ktorá znovu podala sťažnosť, ktorú už predtým výslovne vzala späť, alebo

c) nie je dôvodná.

16.2 Podľa § 196 ods. 1 Trestného poriadku trestné oznámenie sa podáva prokurátorovi alebo policajtovi. Prokurátor a policajt bez meškania upovedomia Úrad špeciálnej prokuratúry o podanom trestnom oznámení, ak sa týka pôsobnosti Špecializovaného trestného súdu. O prijatí trestného oznámenia podaného poškodeným vydá prokurátor alebo policajt písomné potvrdenie, ktoré musí obsahovať čas a miesto podania, označenie orgánu, ktorý trestné oznámenie prijal, a základné skutočnosti trestného oznámenia. Ak bolo trestné oznámenie podané poškodeným ústne, prokurátor alebo policajt poskytne na žiadosť poškodeného odpis zápisnice o oznámení. Podľa § 196 ods. 2 Trestného poriadku ak prokurátor alebo policajt po prijatí trestného oznámenia zistí, že je potrebné ho doplniť, doplnenie vykoná výsluchom oznamovateľa alebo poškodeného alebo vyžiadaním písomných podkladov od oznamovateľa alebo od inej osoby alebo orgánu príslušný prokurátor alebo príslušný policajt tak, aby mohol rozhodnúť podľa § 197

alebo § 199 v lehote do 30 dní od prijatia trestného oznámenia. Prokurátor alebo policajt môže vypočúť osobu, ktorú na základe trestného oznámenia alebo iného podnetu je potrebné vypočúť k okolnostiam nasvedčujúcim, že mala spáchať trestný čin.

16.3 Podľa § 215 ods. 1 Trestného poriadku prokurátor zastaví trestné stíhanie, ak

a) je nepochybné, že sa nestal skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie,

b) nie je tento skutok trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci,

c) je nepochybné, že skutok nespáchal obvinený,

d) je trestné stíhanie neprípustné podľa § 9,

e) obvinený nebol v čase činu pre nepříčetnosť trestne zodpovedný,

f) obvinený mladistvý, ktorý v čase činu neprekročil pätnásť rok veku, nedosiahol takú úroveň rozumovej a mravnej vyspelosti, aby mohol rozpoznať jeho protiprávnosť alebo ovládať svoje konanie,

g) sa schváli zmier medzi obvineným a poškodeným, alebo

h) zanikla trestnosť činu.

IV.

Uznesenie prokurátora č. k. 3 Kv 9/19/3300-13 z 20. marca 2019

17. Z rozhodnutia prokurátora v podstatnom vyplýva:

«V prvom rade je potrebné konštatovať, že v zmysle § 3 ods. 2 zákona č. 564/2001 Z.z. o verejnom ochrancovi práv pôsobnosť verejného ochrancu práv sa nevzťahuje na Národnú radu Slovenskej republiky (ďalej len „národná rada“), prezidenta Slovenskej republiky, vládu Slovenskej republiky, komisára pre deti, komisára pre osoby so zdravotným postihnutím, Ústavný súd Slovenskej republiky, Najvyšší kontrolný úrad Slovenskej republiky, spravodajské služby, na rozhodovacie právomoci vyšetrovateľov Policajného zboru, prokuratúru a na súdy s výnimkou orgánov riadenia a správy súdov a dôvodov predpokladajúcich disciplinárne previnenie sudcu a prokurátora. Z uvedeného je teda zrejmé, že správa verejného ochrancu práv nemá žiadnu dôkaznú, či prikazovaciu povahu pre orgány činné v trestnom konaní a teda vyšetrovateľ nemôže na túto písomnosť ani prihliadať. Napriek tomu, že hodnotenie skutkového a právneho stavu v prípade trestného konanie je mimo právomoci verejného ochrancu práv je potrebné konštatovať,

že analýza skutkového stavu, ktoré je obsiahnutá v správe ochrancu bola vytvorená v čase, kedy ochranca nedisponoval rovnakými dôkazmi ako vyšetrovateľ v čase vydania uznesenia o zastavení trestného konania. Z obsahu vyšetrovacieho spisu totiž vyplýva, že okrem svedka ■■■■■, ktorého tvrdenia považoval verený ochranca práv za spochybnené, dvaja ďalší svedkovia, ktorých svedectvá neboli spochybnené žiadnou okolnosťou, zhodne uviedli, že časť zistených zranení si spôsobil poškodený sám. Tento záver pri popise možného mechanizmu vzniku uvedených zranení potvrdil aj medicínsky znalec. Takto jediným dôkazným prostriedkom z ktorého má vyplývať, že zranenia boli spôsobené neprimeraným zákrokom príslušníkov ZVJS je výpoveď poškodeného. Poškodený pritom ako jediný tvrdí, že motívom jeho napadnutia má byť jeho etnický, či rasový pôvod, pričom tento jeho záver má potvrdiť nešpecifikovaný dôkaz z trestného spisu vo veci vedenej proti príslušníkovi ZVJS ■■■■■. Nemožnosť sebapoškodzovania v uvedenom rozsahu poškodený preukazuje existenciou silného pudu sebazáchovy, ktorý by mu znemožnil sa takto poškodiť. Tvrdenia sťažovateľa o nemožnosti jeho sebapoškodzovania z dôvodu prítomnosti pudu sebazáchovy sa však javia ako nepravdivé. Z vykonané znaleckého posudku vyplýva, že poškodený ■■■■■ ■■■■■ sa v minulosti niekoľkokrát preukázateľne poškodil a pokúsil sa o sebevraždu spôsobom, ktorý sa javí ako oveľa závažnejší ako sebapoškodzovanie, ktorého sa mal podľa výpovedí troch ďalších svedkov dopustiť v prejednávanej veci. Rovnako sa javia ako nepravdivé tvrdenia poškodeného o možnom rasovom motíve konania podozrivého. V preskúmanom vyšetrovacom spise sa nenachádza ani jeden dôkaz, ktorý by takýto záver potvrdzoval. V rámci svojej služobnej činnosti bol dozorovým prokurátorom Krajskej prokuratúry Trenčín, ktorý na Okresnom súde Trenčín zastupuje Slovenskú republiku v konaní proti obžalovanému ■■■■■, preskúmaný aj spisový materiál v rámci konania sp.zn. 3To 168/2017, pričom z jeho obsahu neboli zistené žiadne skutočnosti odôvodňujúce záver, že obžalovaný ■■■■■ mal prejednaný trestný čin spáchať z osobitného motívu.

Z uvedeného vyplýva, že na jednej strane máme svedeckú výpoveď svedka ■■■■■ a dvoch ďalších nezávislých svedkov, z ktorých je zrejmé, že poškodený nehovorí pravdu o spôsobe vzniku svojich zranení, pričom tieto výpovede svedkov sú v súlade so závermi znaleckého posudku o spôsobe vzniku zranení poškodeného. Jediná osoba, ktorá tvrdí, že k protiprávnemu útok došlo je poškodený sám, je vierohodnosť je pritom determinované nielen nesúlalom s ostatnými dôkazmi, ale aj faktom, že sa jedná o osobu,

ktorá nie je bezúhonná, ktorá bola odsúdená pre závažnú trestnú činnosť, osoba ktorá v priebehu výkonu trestu odňatia slobody vystupoval agresívne a nedodržiaval ústavný poriadok, osoba ktorá sa sama v minulosti sebapoškodzovala a pokúsila sa aj o samovraždu. Na druhej strane sú svedecké výpovede troch pracovníkov ÚVTOS Ilava, znalecký posudok nezávislého znalca a súbor listinných dôkazov o ktorých vierohodnosti nevznikli v priebehu trestného konania žiadne pochybnosti.»

V.

Posúdenie veci ústavným súdom

V.1 K namietanému porušeniu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom ústavu pri použití donucovacích prostriedkov proti sťažovateľovi 22. októbra 2014 a rozhodnutím policajta

18. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

19. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

20. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu,

ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Koncepcia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

21. Právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (porovnaj m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013).

22. Ústavná sťažnosť nemá byť podávaná z dôvodu „procesnej opatrnosti či nedotknuteľnosti“ fyzickej alebo právnickej osoby, ale až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchrannej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hroziacej ujmy, teda zabránenie porušeniu ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci.

23. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu del'by moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

24. Neoprávnené použitie donucovacích prostriedkov je možné zhodnotiť ako iný zásah, ku ktorému došlo 22. októbra 2014. Sťažovateľ sa proti postupu príslušníkov zboru týkajúceho sa nielen použitia donucovacích prostriedkov, ale proti ich konaniu, ktorým mali naplniť skutkovú podstatu trestných činov podľa § 326 ods. 1 písm. a), b), ods. 3 písm. a) v spojení s § 155 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona bránil podaním trestného oznámenia, na podklade ktorého bolo v spojení s opatrením Okresnej prokuratúry Trenčín z 13. apríla 2018 podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie vo veci pre už uvedené trestné činy, ktoré bolo uznesením policajta ČVS: ORP-1049/1-VYS-TN-2014 z 11. januára 2019 zastavené z dôvodu podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Toto rozhodnutie policajta sťažovateľ napadol sťažnosťou podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku, o ktorej rozhodol prokurátor svojím uznesením č. k. 3 Kv 9/19/3300-13 z 20. marca 2019 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

24.1 Z uvedeného je zrejmé, že proti postupu ústavu sa sťažovateľ bránil podaním trestného oznámenia podľa § 196 a nasl. Trestného poriadku a proti rozhodnutiu policajta podal sťažovateľ sťažnosť podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku, v dôsledku čoho tak právomoc iných orgánov verejnej moci predchádza právomoci ústavného súdu rozhodnúť o ochrane základných práv v rozsahu tejto časti podanej ústavnej sťažnosti

sťažovateľa. V dôsledku toho tak ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v časti týkajúcej sa ústavu a rozhodnutia policajta podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

V.2 K namietanému porušeniu práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím prokurátora

25. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, v danom prípade iné orgány verejnej moci, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov v rámci im zverených kompetencií legislatívne vymedzených. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

26. Úlohou ústavného súdu, ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti je teda skúmať iba ústavne markanty postupu orgánov verejnej moci a z nich plynúce závery vyjadrené v jednotlivých individuálnych právnych aktoch z toho uhla pohľadu, či neprekračujú rámec ich ústavnej udržateľnosti v konfrontácii so skutkovými a právnymi okolnosťami tej-ktorej veci. Teda úlohou ústavného súdu nie je nahrádzať činnosť, resp. právne závery orgánov činných v trestnom konaní, ale dohliadať na zlučiteľnosť účinkov výkonu právomoci orgánov verejnej moci so základnými právami garantovanými prostredníctvom ústavy a kvalifikovaných medzinárodných zmlúv. Ak je postup orgánu verejnej moci v konkrétnej veci ústavne konformný a v súlade so zákonom a jeho rozhodnutie je preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti, ústavný súd nemá dôvod zasahovať do výkonu jeho právomoci a vyslovovať porušenie základných práv (I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

27. Súčasťou obsahu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je teda právo účastníka konania na také odôvodnenie úradného rozhodnutia,

ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom tejto ochrany (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. ÚS 260/06, I. ÚS 110/07, III. ÚS 2/09 a iné).

28. Ústavný súd akcentuje, že nie je tzv. skutkovým súdom, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, taktiež že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa a jeho úlohou nie je hodnotiť a „vážiť“ jednotlivé argumenty s cieľom skúmať ich primeranosť/dôvodnosť, resp. to, či sú/nie sú postačujúce k záveru o vyvedení trestnoprávnej zodpovednosti. Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (III. ÚS 38/05, III. ÚS 278/06).

29. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

30. Po oboznámení sa s obsahom rozhodnutia prokurátora ústavný súd konštatuje, že prokurátor konal v medziach svojej právomoci a v súlade predovšetkým s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku a Trestného zákona, ktoré interpretoval a aplikoval v súlade s ich obsahom, jeho úvahy sú logické, legitímne a právne akceptovateľné.

Jeho postup bol v súlade so zákonom a ústavne konformný a po jeho preskúmaní ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť so sťažovateľom namietaným porušením práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čo zakladá dôvod odmietnutia ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť. Prokurátor vzal na vedomie podstatu argumentov sťažovateľa vyjadrených v jeho sťažnosti podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku, pričom zároveň predstavil svoje argumenty, ktoré ho viedli k záveru o nedostatku trestnoprávnej zodpovednosti podozrivej osoby za skutok kladený jej za vinu, vychádzajúc pritom z obsahu vo veci vykonaných dôkazov a z nich plynúcich skutočností. Vo veci sa javia ako smerodajné závery znaleckého dokazovania, z ktorých vyplýva, že zranenia si sťažovateľ mohol spôsobiť aj sám, teda že mechanizmus ich vzniku nemusel pochádzať výlučne od konania inej osoby, a taktiež výpoveď podozrivého bola objektivizovaná dvoma svedeckými výpoveďami. Prokurátor teda v rámci hodnotenia vo veci vykonaných dôkazov porovnával dôkazy na strane sťažovateľa, ktoré tvorila len jeho výpoveď, proti dôkazom stojacim na strane podozrivého, ktoré tvorili okrem výpovede podozrivého aj dve výpovede príslušníkov zboru a znalecký posudok z odboru zdravotníctva, ktorý pripustil aj iný mechanizmus vzniku zranení poškodeného, ako udal on sám. V rámci hodnotenia vierohodnosti výpovede sťažovateľa prokurátor zohľadnil aj skutočnosť, pre akú trestnú činnosť bol odsúdený, jeho správanie počas výkonu trestu odňatia slobody spočívajúce v porušovaní ústavného poriadku, sebapoškodzovania a pokuse o samovraždu. Za danej dôkaznej situácie je potreba vykonania konfrontácií, ako si to predstavuje v rámci svojej argumentácie sťažovateľ, otázná.

30.1 Závery, ku ktorým prokurátor dospel, ústavný súd nehodnotí ako svojvoľné a v štádiu prípravného konania neudržateľné, v dôsledku čoho ich teda nie je možné považovať za arbitrárne. Ústavný súd teda konštatuje, že prokurátor sa v primeranom rozsahu zaoberal sťažnosťou sťažovateľa a o tejto riadne rozhodol, postupujúc pritom v súlade s na vec sa vzťahujúcimi právnymi predpismi. Právny názor, na ktorom je založené jeho rozhodnutie, je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný.

30.2 Prokurátor sa dokonca osobitne a konkrétne zaoberal okolnosťou väčšieho rozsahu vykonaných dôkazov v čase rozhodovania policajta oproti času vydania správy verejného ochrancu práv o predmetnej udalosti, čo zvyšuje presvedčivosť jeho rozhodnutia.

31. V nadväznosti na uvedené ústavný súd poznamenáva, že ak orgány činné v trestnom konaní po zvážení všetkých okolností prípadu nevyhodnotili ako trestný čin skutok, ktorý bol predmetom trestného oznámenia sťažovateľa, nemohli porušiť jeho zákonom ani ústavou chránené práva. Nikto totiž nemá právny nárok a už vôbec nie ústavnoprávny nárok na to, aby jeho podaniu bolo vyhovené. Ak vykonané dôkazy, resp. zistenia orgánov činných v trestnom konaní nedávajú podklad na začatie alebo pokračovanie v trestnom stíhaní, nemôže príslušný orgán činný v trestnom konaní začať konať alebo pokračovať v konaní, prípadne nariadiť, aby sa trestné konanie začalo alebo v ňom pokračovalo. Sťažovateľ ako oznamovateľ trestného činu má zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa s jeho oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán riadne zaoberal a konal. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jeho predstave (II. ÚS 88/99, IV. ÚS 423/09). Uznesenie prokurátora pritom neodkazuje len na závery policajta, ktorého rozhodnutie preskúmaval, ale podáva vlastnú analýzu dôkaznej situácie, čo predstavuje pri takom postupe nie celkom bežný štandard.

32. Ústavný súd v naznačenom kontexte poukazuje aj na svoju ustálenú judikatúru (IV. ÚS 55/09 alebo IV. ÚS 180/09), podľa ktorej vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania o tom, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych hmotných práv oznamovateľa trestného činu.

33. Ústavný súd už konštatoval, že skutok (alebo určitý dej, ktorý sa odohral) sa nestáva trestným činom len preto, lebo ho za trestný čin označí poškodený. Poškodený má právo podávať opravné prostriedky v rozsahu vymedzenom Trestným poriadkom a orgány činné v trestnom konaní majú následne povinnosť sa nimi zaoberať a rozhodnúť o nich, avšak posúdenie, či skutok napĺňa alebo nenapĺňa definičné znaky trestného činu (§ 8 Trestného zákona), je plne v ich kompetencii. Každý má síce zákonný nárok na to, aby sa jeho podaniami, návrhmi a sťažnosťami kompetentné orgány zaoberali

a aby ich vybavili, avšak nikto nemá nárok na to, aby výsledok tohto vybavenia zodpovedal jeho predstave (III. ÚS 173/2018).

34. Ústavný súd konštatuje, že medzi rozhodnutím prokurátora a sťažovateľom označeným základným právom na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol ústavný súd reálne dospieť k záveru o jeho porušení. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

V.3 K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

35. V prípade namietaného porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru, teda pri namietaní porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd poukazuje na to, že tento článok sa týka iba rozhodnutí súdov rozhodujúcich o právach občianskej povahy alebo o opodstatnenosti trestného obvinenia osoby, ktorá je účastníkom konania pred súdom (III. ÚS 206/06, III. ÚS 2/09, II. ÚS 494/2014). V dôsledku uvedeného je ústavná sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti namietajúcej porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zjavne neopodstatnená a ústavný súd ju preto podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmieta ako zjavne neopodstatnenú (argumenty uvedené v časti V.2 vo vzťahu k rozhodnutiu prokurátora by však aj v prípade použiteľnosti dotknutého referenčného ustanovenia platili rovnako).

V.4 K namietanému porušeniu čl. 16 ods. 2 ústavy týkajúceho sa zákazu mučenia a neľudského a ponižujúceho zaobchádzania v spojení s čl. 3 dohovoru týkajúceho sa zákazu mučenia a základného práva na ochranu ľudskej dôstojnosti a súkromného života podľa čl. 19 ods. 1 ústavy

36. Vzhľadom na to, že po preskúmaní rozhodnutia prokurátora ústavný súd nedospel k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy, nemohol dospieť ani k porušeniu čl. 16 ods. 2 ústavy

v spojení s čl. 3 dohovoru a čl. 19 ods. 1 ústavy, vyslovenie porušenia ktorých je (by bolo) eventuálne v okolnostiach prípadu vecne viazané na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

37. V dôsledku odmietnutia sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v nej uplatnenými návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júla 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu